

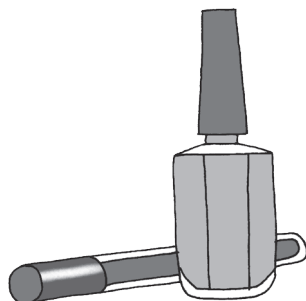
Florence Hinckel

A fiúk listája

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Lányomnak, Lucie-nek,
akinek az életét soha nem szűnő
érelklődéssel figyelem.*

Végre nem mi vagyunk a kicsik!

Milyen picik a hatodikosok! Tényleg mi is ekkorák voltunk tavaly?

Már nem mi vagyunk a legfiatalabbak a suliban, és ez a lényeg: üdv az ötödikben!¹ Az én drága Margot barátnőm felém siet, és a karjaimba veti magát:

– Hiányoztál!

– Te is nekem!

Írtunk ugyan egymásnak üzeneteket a nyáron, mégis az az érzésem, mintha egy féreglyuk nyelt volna el minket két hónapra. Nagyon szépnek találom Margot-t a leburnult bőrével

---

¹ Franciaországban a felső tagozat a 6. osztályban kezdődik, s ez egyben iskolaváltást is jelent. Innentől kezdve visszafelé számozzák az osztályokat, tehát a 6. után az 5., majd a 4. és a 3. jön. Szereplőink az előző évben (és kötetben) voltak hatodikosok, most kezdik az ötödik osztályt.

és az új ruháival: nagyon csini, kerek nyakú, fehér pólót visel, hozzá egy spéci, atomszűk farmernadrágot.

Világosbarna, egyenesre vágott haja megnőtt, ettől lágyabbak lettek az arcvonásai.

– Szóval, hogy telt a nyár? Nem tűnik úgy, mintha olyan brutál lett volna! – kiáltok fel.

Margot-t ugyanis nagyon nyomasztotta a gondolat, hogy atakozni fog az anyai nagyszüleinél, de a netre feltett fotói alapján remekül szórakozott az unokatesóival.

– Szuper volt! A szüleim augusztusban újra összeházasodtak, így szinte már egyáltalán nem veszekedtek! És te? Nem fáztál nagyon?

Margot ezzel a dordogne-i táborozásomra célzott, amikor is három héten át szakadt az eső... Ráadásul anya ezután elvonszolt minket az Alpokba, merthogy imád nyáron a hegyekbe menni. Örültem, amikor a múlt héten végre újra viszontláthatam az itthoni tengerpartot.

Körbenézek az iskolaudvaron.

– Láttad Soizicot?

– Nem, még nem...

– Á, odanézz, ott jön! Huúúúúú! Aztaaaa! NÉZD!

Soizic úgy lépi át az iskola kapuját, mintha egy kifutón lépkedne. Az állát magasan tartja, az ajkán finom mosoly ül, a járása magabiztos.

Tátva marad a szánk.

– Fogyott, nem? – kérdezi Margot kikerekedett szemmel.

– Tutira! És magasabb is lett!

– Meg aztán... Ez a táska, ez a nadrág, ez a cipő, és... ki is van sminkelve!

– Á, csak egy kis szempillaspirál meg szájfény. Nem kell túlozni! – szólal meg Soizic, aki hallotta, amit mondtunk.

Diadalmas mosollyal néz ránk. A meglepetéstől elakad a szavam. Soizic minden holmija irtó divatos. A frizurája is új. Régebben mindig lófarokba fogta vörös haját, ma kiengedve és simára vasalva omlik a vállára. Az oldalválaszték miatt egy vastag tincs minduntalan az arcába hullik, amit rózsaszín körömlakktól csillogó ujjainak egy finom mozdulatával söpör félre.

Margot szemlátomást még nálam is jobban el van kápráztatva. Mintha egy sztár előtt állna, akit nem mer megszólítani.

– Nagyon szép vagy! – nyögi ki végül suttogva.

– De a szüleid engedik, hogy kisminkelve gyere suliba? – kérdezem csodálkozva.

– Nem tudják – feleli Soizic.

– Mivel reggel ők előbb mennek el otthonról, van időm feltenni a szempillaspirált és a szájfényt, este pedig lemosom, mielőtt hazaérnek. A többit pedig tőlük kaptam! Bűntudatuk van, amiért túl sokat dolgoznak, ezért MINDENT megkapok, amit csak akarok.

Soizic elkacagja magát, és Margot vele nevet. Többfelől is nevetés harsan. Most veszem csak észre, hogy egy csomó diák veszi körül Soizicot, aki lubickol abban, hogy a tekintetek középpontjában lehet. Még Mariont és Sirit is, akiket

hatodikban „Menők”-nek neveztem, mintha mágnesként vonzaná Soizic új megjelenése. Régebben kicsit dundi volt és ügyetlen, most viszont mintha egy teljesen másik lány állna előttünk.

– JÓ REGGELT MINDENKINEK!

– Az igazgató! – súgja Dounia.

Cardinal igazgató úr kiáll az erre az alkalomra felállított emelvényre, és mikrofonon keresztül beszélni kezd a diákokhoz. Miközben szónokol, kicsit közelebb megyünk. A beszéde szóról szóra ugyanaz, mint a tavalyi: hogy az iskola a mi munkahelyünk, és blablabla és blablabla. Nem tűnik fel neki, hogy már tükön ülve várjuk, hogy végre kiderüljön, ki melyik osztályba került.

Huh, vége a beszédnek! Bemutatkoznak az osztályfőnökök, majd szólítani kezdik a diákokat. Nils pár méterre áll tőlem; eszembe jut, hogyan szorított magához tánc közben a júniusi iskolai bulin... Ő Tristannal, Sirivel és Marionnal kerül egy osztályba, az ötödik b-be.

Most Casanova tanárnő veszi kézbe a mikrofont. Tavaly ő volt a rajztanárunk, s az idén ő lett az ötödik c osztályfőnöke. Zoét, Justine-t, Fionát, Gabout, Margot-t szólítja... A szívem hevesen kalimpál. Dounia, Soizic... Behunyom a szemem, és a felsősök istenéhez fohászokodom – már ha létezik. Még egy név, aztán még egy, majd ezt hallom:

– ...Mona Fontaine.

Yees! Margot karjaiba vetem magam, aztán Soizic felé fordulok, de megtorpan a lendületem. Épp egy fiúval beszélget, ügyet sem vet rám.

A szünetben Margot elmeséli, milyen klasszul sikerült a görögországi nyaralásuk, és nagyon örülök, amikor újra látom Tristan mosolyát. Tavaly nagyon ritkán volt benne részünk a mostohaapjával kapcsolatos gondok miatt, aki azóta már nem lakik velük. Beszélgetek a visszahúzódo Douniával, az Amerika-mániás Alexiával, a vicces Gabouval, Zoével, aki folyton sztárokba szerelmes, és egy kicsit Nilsszel is, még ha újra félénkek vagyunk is egymással szemben. Látszólag mindenki jól van, de valami még sincs rendben. És ez a valami... Soizic!

Nem csak a külseje változott meg. Más a tartása is. Talán a magas cipősarok teszi. Máshogy is mozog. A keze könnyedén repked saját maga és a... fiúk között. Igen, ez változott leginkább! Régebben soha nem beszélgetett ennyit a fiúkkal.

– Nocsak, odanézz, Soizic a végén még beárnyékol! – sutogja a fülembe a szőke, karcsú Marion. – Már kicsit dundin is szép volt, de most!...

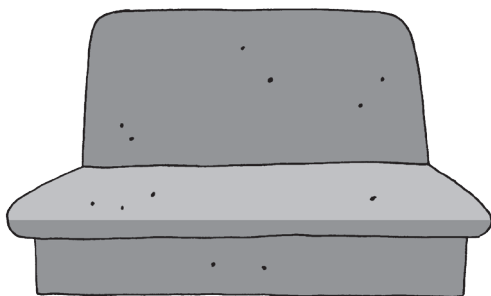
– Igen...

– Szegény! – teszi hozzá Marion.

Csodálkozva fordulok felé.

– Népszerűnek lenni folyamatos munka – magyarázza Marion, aki már nem tartozik a Menők közé. – Átadom neki a stafétát, legalább pihenhetek.

- Népszerűnek lenni?
- Hát persze. Egyértelmű, hogy ez a célja.
- Margot odaszalad hozzám, és karon ragad.
- Te meg mit csinálsz itt? – kérdezi.
- Hát, a menza előtti lépcsőn ülök, mint mindig.
- De ez a tavalyi hely! Most ott kell bandázni!

Egy padra mutat, azon ül Soizic, körülötte pedig, az alacsony falon, ott csücsül szinte minden 5. c-s diák. Hagyom, hogy Margot átvonszoljon az új, trendi helyre: a Padhoz.

- Helló, *girls!* – fogad Soizic.
- Ööö, sziasztok! – felelem.

Soizic már rám se néz. Margot sem. Soizic szavait issza, mintha csak valami megbabonázó mantra lenne.

Mi történt a nyáron? Hirtelen az az érzésem támad, hogy mégsem lesz annyira csúcs ez az ötödik osztály.

Táncra fel!

– Na, mesélj, drágám!

– Nem nagyon van mit. Olyan volt, mint minden más tanévkezdés.

– Jó, rendben, de kik lettek a tanáraid? Melyik osztályba kerültél? Ne csigázz, Mona!

A macskámat, Góliátot simogatom, miközben egy csokis szeletet rágcsálok – a világon ez a két dolog tud a legjobban megvigasztalni. Góliát és a roppanós csokis ostyába burkolt mogyoró és piros gyümölcs mesés íze – ahogy a reklám mondja – soha nem fog változni.

– Nem igaz, kiscicám? – fúrom az orromat Góliát bundájába.

– Mona, én beszélek hozzád, nem Góliát!

– Hm... Hát, minden okés, egy osztályba kerültem a legjobb barátnőimmal, és a tanárok is tűrhetők. Casanova tanárnő lett az osztályfőnökünk, és...

Felsorolom a többi tanárt is, majd anya orra alá dugom a kitöltendő papírokat.

– Jónak ígérkezik ez az ötödik! – jelenti ki.

Az én papírjaim kitöltése után anya Lisa dolgaival folytatja. Ő most kezdte a harmadikat, és pörög-forog, csak úgy táncolnak a szőke loknijai. Mint mindig, a kishúgom most is el van ragadtatva attól, ami történik vele, és izgatott sikantásokkal kíséri a mondandóját. Az ő korában talán én is ilyen voltam.

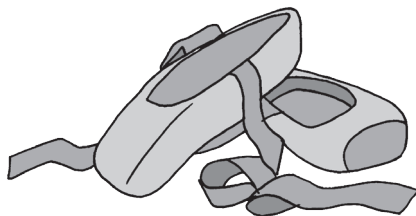
Anya félbeszakítja Lisát.

– Idehallgass, Mona, nem most lesz a táncórád?

– Ó, jaj, dehogynem! Még meg kell jegyeznem ezt az új órarendet.

Kedd, este hat óra. Idén két óra modern táncom és két óra klasszikus balettem van hetente. Nem fogok unatkozni! De szükségem van a táncra, hogy kiengedjem a gőzt, miután egy egész napot végigültem a suliban. Ami felér egy igazi kínnzással.

Nem tudom, hogy azok, akik nem szeretnek sportolni, hogy bírják a strapát. Ráadásul idén kezdem a spiccet! Életemben először spiccelhetek! Már alig várom! Meg azt is, hogy újra láthassam a táncos barátnőimet.

Amikor hazaérek, már apa is otthon van. Munkahelyet váltott, így minden este hazajöhet. Tavaly hét közben ugyanis sosem volt itthon, amit nagyon nehezen viseltem. Most viszont örülök neki, hogy egy olyan sorozatban játszik, amit alig harminc kilométerre innen forgatnak. Igaz, hogy csak egy mellékszerepet kapott benne, amitől nem lesz szuperhíres, de ez a legkevésbé sem érdekel.

– Na, kicsim, milyen volt az első nap? – érdeklődik, miközben pusztit nyom az arcomra.

– Lement.

– Nekem is szuper volt! – kiált fel Lisa, aki mindig a figyelem középpontjában akar lenni.

– Remek! Mi lenne, ha elmennénk egy borzasztó amerikai gyorsétterembe, hogy megünnepeljük? – javasolja apa.

Lisa üdvrivalgásától majd' kiszakad a dobhártyám. Én is örülök, de visszafogottabban. Egy botránnyosan jó vacsinak nézünk elébe!

– Figyelj, Mona! – hajol közelebb hozzám apa egy órával később hamburgerrel a kezében és titokzatos arccal. – Összehaverkodtam egy reklámfilmrendezővel. Elismert valaki a szakmájában, és én maximálisan megbízom benne...

A következő reklámfilmjéhez olyan korú lányokat keres, mint te. Egy tiniknek való kozmetikai terméket kellene reklámozni a termék neve Vadrózsa. Azt hiszem, egy parfümről van szó.

– Te is tudod, hogy nem vagyok jó színész.

Ezt mindannyian tudjuk, ugyanis egy két évvel ezelőtti iskolai előadás próbáján annyira hebegtem-habogtam, hogy végül a sötét erdő mélyén lapuló egyik gomba szerepét osztották ki rám. A legutolsó sor gomba között, az erdő feneketlen mélyén...

– Tudom – feleli apa. – Nem is arra gondoltam, hogy te mondd a szöveget, hanem hogy te táncolj a lány körül, aki a szöveget mondja.

– Á, azt tényleg meg tudnám csinálni! Király lenne!

– Jobban örültem volna egy könyv vagy egy készségfejlesztő játék reklámjának – szól közbe anya.

– Jaj, légy szíves! Megígérem, hogy ettől még nem leszek felszínes. Megígérem, hogy soha életemben nem fogok szépségápolási terméket venni, se egy krémet, se egy parfümöt, soha! – könyörgök összetett kézzel.

– Ne túlozz, Mona! – mosolyodik el anya.

– Sejtettem, hogy tetszeni fog, drágám – mondja apa. – De nem te leszel az egyedüli jelölt a szerepre, és semmire nincs garancia. Decemberben lesz a válogatás. Felírd a neved?

– Igen! Kösz, apa!

– És én? És én? – nyafog Lisa.

– Ha majd egy szőke ciklont keresnek, biztos, hogy apád rád fog gondolni – feleli anya.

Apa szeretettel vállon boksolja, majd elmosolyodnak, és megcsókolják egymást.

Hatalmasat harapok a hamburgerembe. Talán mégsem olyan bonyolult az élet, mint gondoltam? És amúgy is, nézzük a dolgok jó oldalát: lehet, hogy Soizic újra normális lesz. Igen, biztos vagyok benne, hogy minden nagyon gyorsan rendeződik majd!

A szégyenlista

– Láttátok? Én vagyok az első a listán!

Tíz napja járunk suliba, eddig sikerült túlélnem. El voltunk foglalva a tanszervásárlással, meg azzal, hogy hozzá szokjunk az új tanárainkhoz és az új órarendünkhöz.

Fel sem tűnt, hogy így repül az idő, még ha egyre jobban tartok is az órák közti szünetektől. Soizic ugyanis egyáltalán nem lett újra „normális”, ahogy reméltem, és a többi barát-nőmmel sem mindig könnyű. Nem közösitenek ki ugyan, de egyre kevésbé találok a helyem. Aztán ma, amikor megérkezem a suliba, hallom, hogy Soizic, Margot, Gabou és Zoé a *Listáról* beszélgetnek.

– Milyen lista, Soizic? – kérdezem. – Még nem kaptunk jegyeket, a tanárok nem rangsorolhatnak minket.

– Pff, hogy te mindig milyen komoly tudsz lenni, Mona!
– veti oda Soizic. – Nem kell állandóan a suliról beszélgetnünk.

– Erről van szó, ni! – feleli Margot, és izgalomtól kipirult arccal egy kitépett, gyűrött füzetlapot nyújt oda nekem.

– Lyukasórán írták a srácok valamelyik nap – magyarázza Gabou. – Nem akarták megmutatni, de sikerült elvenni tőlük!

– Remélem, nem teszik fel Facebookra! – aggódik Zoé.

– Nem, megígérték, hogy nem – nyugtatja meg Margot.

A papírra pillantok. Keresztnevek listájából áll:

1. Soizic
2. Gabou
3. Zoé
4. Alice
5. Saifa
6. Margot
7. Fiona
8. Mona
9. Cyrille
10. Dounia
11. Justine
12. Léna

– Az osztályunkbeli lányokat a fiúk sorba rendezték, aszerint, hogy ki tetszik nekik a legjobban – magyarázza Soizic. Közben rám sem néz.

– De...

Margot átkarolja a vállam.

– Nem para, Mona, mindig van esély, hogy feljebb lépjünk.

– Ráadásul Bastien elmagyarázta nekünk, hogy nem csak a kinézetet osztályozták. A személyiségünket is beszámították, hogy szimpik vagyunk-e vagy sem – teszi hozzá Zoé.

– De ez mit jelent?

– Ne aggódj, Mona, én sem vagyok a lista elején! – kiált fel Margot. – Szerintem többet kéne beszélgetnünk a fiúkkal.

– Ők nem beszélnek velünk!

– A következő listán jobb eredményt érünk el, ez biztos – erősködik Margot.

– Ne veszítsétek el a reményt, lányok! – kiált fel Soizic.

Földbe gyökerezett lábbal állok a listával a kezemben, azt sem tudva, mit gondoljak, amikor Paolo egyszer csak melletttem terem, és nevetve kitépi a kezemből a papírt. Más, az osztályba járó fiúk is vele vannak, ők is nevetni kezdenek, meg Soizickal tréfálkozni.

– Huh, de szép vagy! – suttogja Joaquim.

– Akarsz velem járni? – vigyorog Gauthier.

– Vagy mit szólnál egy puszihoz? – teszi hozzá Léon.

– Ismered a *french kiss*-t? – kérdezi James, miközben undorító módon kidugja a nyelvét, aztán meg röhögésben tör ki.

A többiek is így tesznek, és egymás fülébe sugdolóznak, miközben ostobán pukkadoznak a nevetéstől. Végül is örülök, hogy csak nyolcadik vagyok a listán. Ha ezt jelenti a népszerűség, akkor megértem, hogy Marion miért nem sajnálja a helyét! De a legdurvább az egészben az, hogy mindez

mintha még szórakoztatná is Soizicot, aki viccelődik a fiúkkal. Nem jön zavarba, ugyanabban a hangnemben felel nekik, teljesen magabiztosan.

Margot hozzásimul, és nevetve belekarol. Végül mindenki a híres pad köré csoportosul, ami az osztály gyülekezőhelyévé vált. Folytatódik a beszélgetés.

– Hé, Soizic, jó vagy szaporodásból?

– Állítsd le magad, Joaquim, nem akarok gyereket.

Szóval idétlenkedés a köbön. Hát, engem biztosan nem fenyeget a veszély, hogy a lista élére kerüljek, mert ilyesmin nem tudok nevetni. Inkább zavarba jövök tőle.

A következő szünetben egy kicsit távolabb ülök le, egyedül. Léna, Justine és Dounia pár méterrel arrébb vannak, ők is elhúzódnak a többiektől. Ők állnak a lista végén: remélem, nem tudják, vagy magasról tesznek az egészre – ahogy az ilyen hülyeségeknél kell.

Csatlakozhatnék hozzájuk, de egy kicsit túl gyerekesnek tartom őket. Biztos van arany középut aközött, hogy valaki állandóan a „szaporodásról” beszél és hogy csak a tévésorozatok érdeklík. Ráadásul reménykedve várom, hátha Soizic vagy Margot odajön hozzám, de nem. Nilst annyira lefoglalják az új osztálytársai, hogy észre sem vesz. Ahogy Marion, Siri és Tristan sem...

A következő órán biztosan lenyugszom majd egy kicsit: imádom a bioszt! Pontosabban a természetismeretet.

Guichard tanárnő birkaszíveket hozott be órára, hogy kísérletezhessünk. Ezt egy csomóan undorítónak találják, és sikítoznak. Egy vastag éren keresztül vizet vezetünk a

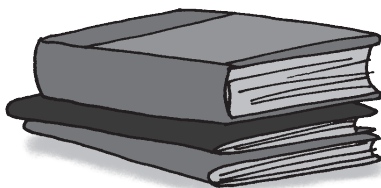
szívbe, hogy lássuk, hogy jön ki aztán egy artérián, és azt is, hogy ez visszafelé nem működik. Elég mókás!

Egy csipesszel is hozzá kell érnünk a szívhez, hogy megnézzük, miként reagál.

Ez az idióta Arthur akkora erővel esik neki, hogy átdöfi.

– Ó, Soizic, már megint összetörtél egy szívet! – kiált fel.

Soizic hátravetett fejjel kacagni kezd. Margot ugyanúgy hátradönti a fejét, ő is nevet. Én nem. Rossz stratégia, mondaná Margot. De én képtelen vagyok „stratégiázni”, ha a reakcióimról van szó, ezért vagyok nyolcadik a fiúk által összeállított listán.

Óra végén, amikor kilépek a sulis kapuján, Nils odafut hozzám, ez kicsit megvigasztal.

– Szia, Mona, hogy vagy?

– Jól, és te? Milyen az új osztályod?

– Nagyon jó, tetszik. Azt akartam mondani, hogy... sajnálom, hogy nyáron olyan kevés üzenetet írtam.

– Semmi baj, nyáron annyi mindent csinál az ember! Én sem írtam neked túl sokat.

– Igen, igazad van. És... ööö... nincs túl sok alkalmunk összefutni, most, hogy nem ugyanabba az osztályba járunk, úgyhogy azon gondolkoztam, hogy...

– Szeretnéd, hogy többet találkozzunk?

– Az szuper lenne! Nem tudom, hogy... Szóval, talán...

Bonyolult, mert...

– Mert?

– Szóval, azt akartam... Ööö... A haverjaim tudni szeretnék, és nem tudom, mit mondjak nekik, szóval, ööö... Mi most járunk, vagy nem?

Elkerekedik a szemem.

– Ööö... Fogalmam sincs – csak ennyit tudok kinyögni.

– Á.

Egy rövid pillanatig mozdulatlanok és némák maradunk.

Aztán Nils elköszön:

– Jó, oké. Akkor szia!

– Ööö, igen. Szia!

Habozik, hogy megpusziljon-e az arcomon, végül nem teszi, és elmegy.

Nem kellett volna azt felelnem, hogy fogalmam sincs!

De nem tudtam mást mondani neki, mert sohasem csókolóztunk. Szóval soha nem csókolt meg a számon. Vajon azt fogja hinni, hogy már nem szeretem? Hogy nem akarom többé látni? Hogy valaki mással járok? És amúgy milyen módon szeretem őt? *Tényleg* szeretnék vele csókolózni?

Ajaj, kételyek közt hánykolódom! Mintha iszapban dagoználék. Rájövök, hogy mélyebbre már nem is zuhanhatok. Legfeljebb a mínusz 130. helyre.